

Каја Панчић Миленковић

РАНЕ У ВИДИКУ

СТО – УКУЋАНИ

Сто је сада само сто
а столице – само столице.
Около зидови стражаре,
плафон као кров
покрива празнину.

Врата су нема уста собе.
Без капи воде, зрна соли
прогутају сваки корак
преко прага.

На столицама
годинама седе
дневно светло
и ноћна тишина.

По столу играју
сенке чаша и тањира
и време
када је сто био заједничка душа
куће и укућана.

КОСТ ОБЛАКА

Мирна као пророк
невидљива идем градом.
Крила вучем по прашини,
челом додирујем
јесен на терасама.

Само срце као последњи сат
откуцава време,
густа светлост лечи очи,
суши ране у видику.

Свет који се руши
испод сваког прага
кост облака закопа.

Све што се роди
на прагу прокрвари
и у мојој кожи
настави да живи.

ЈУТРО

Јутрос сати ко слепи коњи
одлазе на помор.
Невидљиви погледи
секу им главе.
Дисање вуче казаљке
на белу страну света.

Са пустих острва
завијају вукови,
уједају облаке за крзна.
Небо је мапа
пуна путева кроз тамне прсте
и кораке без дна.

ПРАШИНА

Мутна вода
камено срце низ корито ваља.

Извор и ушће су заменили места
да вода узбрдо потече.

Још се непливачи даве.
Спасиоци пиштаљкама терају лешинаре
са надутих тела.

Град је туђа река потопила
до кровова.

Муљ се суши на Сунцу
и у обичну прашину претвара.

ПРВЕНАЦ

Јутрос сам Божји првенац.
Нико не види
моје рађање у ваздуху,
плаву дојку неба
у мојим устима.

Вратићу се до вечери
као птица о чија су крила
окрвавили прсте,
или као лептир,
да сагорим
с кишним облацима у крилу.

КОСОВСКИ ПЕЈЗАЖ

Град је зимска мрља
која се греје
и дише на оџаке
под бледим небом.
У кућама је тесно.

Ваздух чами по собама
ушива укућане
као кројач рукав за раме,
ногавице за појас.

У свачијим устима
грудва снега се топи.
После ћутања цуре
хладне и влажне речи,
а истина дише на оцаке.